

Szalvéta

Milyen időlegesek ezek a péntek esték.

Sántít az ember, ha megtudja, hogy egyedülségre kényszerül.

Hogy a költő is fél, hogy magára maradhat, ha szép lapokra dolgozik, úgy inkább szalvétákon tölti ki szavait, mondhatván, csak egy fecni, ha rossz.

Ha jó, akkor meg azért szalvéta, mert gyorsan csak az volt kéznél, hogy megszület-
hessen ez a megváltó idea, ez a csöppnyi géniusz, ami úgy tör elő az emberből, mint a hasmenés, úton-útszélen, hogy csak kapni lehet a szalvéta után.

Szóval ilyenek ezek az italos péntek esték is, ahol el lehet mondani a poharak felet-
ti térbe, a buborékba bele lehet kiabálni, hogy mi a vélemény, meg úgy általában,
hogy ki is az ember tulajdonképpen. Ha meg nem tetszik, akkor ez alkohol ám, csak
úgy felbőffent a mondanivaló.

De végeredményben talán ilyenek az emberek is, meg úgy minden más is, de azt túl
hosszú lenne leírni.

Sántítani kezd ő maga is, ha megtudja, hogy egyedül-maradásra kényszerül, mert akkor
mindene csak önmagának szól, ami meg ugye értékes papír, bizonyítványt szoktak raj-
ta kitölteni, és nem lehet elviccelni, vagy eldobni, mert az nem olyan gondolat, mint a
szalvéta, a péntek este, a barátok, vagy isten; vagy a kefir sörrel, meg a cigaretta, meg
minden más, ami bizonytalanság és szubjektum alkotta.

Elég zavaró gondolat ez most, ezért is került szalvétára.

